

Sólyom László első oldalon közölt salgótarjáni beszédének méltatását és a MIÉP öt évvel ezelőtti rendezvényével való összevetését nem azért folytatjuk itt a második oldalon, hogy ezzel kérkedve bemutassuk, mi már előbb kimondtunk hasonlókat, hanem azért, mert a salgótarjáni, 131 áldozatot követelő hatalmi vérengzésre való emlékezés ma a legaktuálisabb nemzetvédelmi tett. S az akkori és a mai tények egymás mellé sorakoztatása – aktuális politikai elemzés. Tényfeltárás. Mindezt különösen fontossá teszi a tévé ostromát követő, majd október 23-án látszólag értelmetlenül felfokozott rendőri durvaságok sorozata: a megfélemlítés szándéka.

1956. december 8-án pufajkások, karhatalmisták vérengzettek a bányászvárosban, fedezésükre ott volt azonban tankjaival a szovjet hadsereg és fegyverét is használta. 2006. október 23-án magyar egyenruhába bújtatva idegen rendőri – vagy másmilyen, esetleg titkosszolgálati, akár Moszad – erők is jelen voltak az Erzsébet hídi csatában, és a rendőri erőket más nyelvek szerint nem is a jelenlegi tényleges állomány, hanem más módon kiképzett, ma őrző-védőnek nyilvánított szolgálattelvők alkották. Ötvenhat decemberében még párhuzamos hatalom volt az országban. A pufajkások elsősorban a Munkástanácsokra és alapjukra, a munkásokra tüzeltek. Ma azért ütnek-vernek, hogy megelőzzék az elégedetlenségből esetleg kibontakozó párhuzamos hatalmat. Sólyom László az akkori párhuzamos hatalomról szót ejtett Salgótarjánban. Beszédében azonban a történelmi tények évtizedes elhallgatása következtében szükségszerűen csupán kevesek áthallása lehet a mai párhuzamos hatalom. Még akkor is, ha ezt a mai párhuzamos hatalmat részben ő maga testesíti meg. Sólyom tabut érintett a nagy sortűz városában, és a pufajkások utódai meg fogják büntetni.

Sólyom László köztársasági elnök – akiért mi különösebben nem lelkesedünk, és megválasztásának körülményei miatt az Alkotmánybírósághoz fordultunk – elmegy Salgótarjánba, és emlékbeszédet tart, méghozzá tisztességest és erőteljeset, pontosat. Az országos médiumok, lapok, tévék, rádiók azonban 56 ötvenedik évfordulóján jóformán említést sem tesznek erről a beszédéről, s ha véletlenül és mellékesen mégis idézik, csak zavartkeltően és egy kicsit lekicsinylőleg. Útjára a kormány egy tagja sem követi. A tévében csak a Puskás-temetés tombol. A propaganda-össztűz arra irányul, hogy felejtsük el a sortüzeket, 56-ot, a magunk magyarságát, és féljünk a jelenlegi hatalomtól. Hogy tavasszal se legyen kettős hatalom, hogy soha ne legyen kettős hatalom.

Ma a kettős hatalom ugyanannyira világos képlet, mint ötvenhatban volt, de sokkal kevesebben értik meg. Ma is csak az egyik fele magyar, a másik ugyanúgy idegen zsoldban áll, és ugyanúgy a magyarság kipusztítására tör, mint a karhatalmisták és a volt ávósok. A felismerést a tudatlanságban tartás mellett a napi politika számos zavart keltő fedőcselekménye is nehezíti. Botrányt játszanak a Fővárosi Közgyűlésben, ahol Demszky nem akarja elfogadni alpolgármesternek Gy. Németh Erzsébetet. Igazán nem? És az MSZP valóban fel van háborodva? Nem hisszük. Ez is műbalhé. Mint ahogy a díjazások is és a kitüntetések. Hogyan lehet, hogy egyik igazán Prima-primisszima kitüntető csoportnak, pénzmágnásnak, avagy a kormánynak sem jutott eszébe kitüntetni egy ötvenhatos szerzőt, színészt, filmest. Avagy felemelni a porból, kiemelni a nyomorból egy ötvenhatos, sortüzet túlélő családot. Bemutatni a sorsát. Hát ötvenhatról nem Bereményi Géza alkotta a legzseniálisabb filmet, és annak főszerepét nem a most csak második vagy harmadik helyre jó Eperjes Károly játszotta el? Mi van itt? Megmondjuk: pufajkás tobzódás, ha kell, frakkban és nagyestélyiben, ha kell, kacagányosan. (A miniszteri jutalmazásokra lapunk más helyén térünk ki.)

Ötvenhatról Kahler Frigyes és M. Kiss Sándor írta a legalaposabb könyvet. Ebből idézzük a

következő mondatokat: „A fegyveres fellépés katonai előkészítésének lényeges dokumentuma a már hivatkozott Katonai Tanács december 4-i jegyzőkönyve. Az abban foglaltak nem hagynak kétséget: a karhatalomnak nem tömegoszlatásra, hanem a fegyvertelen tömeg szétlövésére kell használni fegyvereit a tömegoszlatásra való szabályok mellőzésével.”

A könyv Püski-Kortárs kiadásban jelent meg 1997-ben, a tömegoszlatás akkori módszereit a Pasarét Géniuszának vezetése alatt álló rendőrség újíttotta fel 2006-ban. Előbb kiprovokálta a kisebb randalírozásnak is beillő ellenszegülést, majd az ellenszegülőket belenyomta a békés tömegbe, és elkezdett vérengzeni. S aki úgy gondolja, hogy ez túlzás, hiszen nem lőttek éles golyókat a tömegbe, csak vakságot és súlyos sérülést okozó gumilövedékeket – egy ilyenkel Dénes Jánost is meglőtték –, az nem érti meg a helyzetet. Ma már nem kell a hatalomnak vérengzenie, mert ma már elég bemutatni, hogy tudunk, tudnánk löni, lövetni is. A sortűzet a médiumok és a hazugságok szolgáltatják, az elhallgatás és a félrevezetés, amellet ma a megfélemlített, megtizedelt társadalomnak elég a jelképes vérengzés, csendben marad akkor is, ha a lehetőséget felmutatják. A főkapitány felmutatta a lehetőséget, és Demszky kitüntette. A mostani, Sólyom László által tartott megemlékezésen az SZDSZ nem vett részt, mert mindenképpen botrányba akarta burkolni a eseményt. Ezt megelőzően az ötvenhatosok a kilencvenes évek eleje óta minden évfordulón tartottak emlékezőket, de ekkora tömeg csak 2001-ben, a MIÉP rendezvényén gyűlt össze. A továbbiakat a Gondola című internetoldaltól idézzük.

A Magyar Igazság és Élet Pártja (MIÉP) szombaton délután megemlékezést tartott Salgótarjánban az 1956-os sortűz áldozatainak tiszteletére. Csurka István, a párt elnöke mintegy ezerötven ember előtt tartott beszédet. Győri Béla, a párt szóvivője arról tájékoztatót, hogy különvonattal nyolcszázán érkeztek Budapestről, de a fővárosból különbuszok is indultak Salgótarjánba, valamint Hajdú-Bihar és Békés megyéből is.

A MIÉP rendezvényén a pártelnök beszéde előtt Dénes János, az egykori Kőbányai Munkástanács elnöke mondott emlékező szavakat. Amikor arról beszélt, hogy szombaton délelőtt is volt egy kegyeletteljes megemlékezés Salgótarjánban, hatalmas füttty és fújolás fogadta bejelentését. Azon Mécs Imre, az SZDSZ országgyűlési képviselője is részt vett. Csurka István a salgótarjáni gyásznapon elmondta: ha nem értjük meg pontosan, hogyan és miért történt az 1956-os tragédia, akkor meddő marad az emlékezés. Szavai szerint „azért volt szüksége Kádár Jánosnak és aljas bandájának erre a vérengzésre, hogy megalapozza rendszerét és végképp megdöntse a forradalmat”.

A pártelnök úgy fogalmazott: a hatalomnak be kellett látnia, hogy eredménytelen volt a forradalom eltírása a szovjet tankok által. A MIÉP elnöke feltette azt a kérdést is: vezethetnek-e országot azok, akik kivégezték az embereket? Elég-e kinyilatkoztatni, hogy mi már nem olyanok vagyunk? A pártelnök válaszként leszögezte: nem elég.

Hát, igen! 2001-ben, az akkor még parlamenti párt ilyen kiadásokat is elbír, különvonataink a MÁV tetszésével is találkoztak, a vasutasok örültek a könnyű különmunkának, az utasaiknak pedig közösségi élményt jelentett az út. Nem a választásokra gondolva rendeztük, mégis, amikor később elkövetkeztek a voksolás napjai, gondoltunk erre a kiállításunkra, és nem tudtuk elképzelni, hogy ezzel a mozgósító erővel kieshetünk. Mi kiestünk, a mai botránykeltők, akiket akkor is kifütyült a tömeg, pedig bent vannak. S most ne gondoljon az ember csalásra? Mert rossz ember az, s nem demokrata, aki csalásra gondol. Ezt is sulykolják azok, akiknek minden gondolata is hazugság. A történések félelmetesen ismétlődnek: amikor közvetlenül a Kossuth

tér–Deák tér–Astoria frontvonalon történtek után, a békésen tüntető, Salgótarjánban és másutt odacsalt tüntető tömeg szétverése után a mai – lefizetett, holokausz túlélő – közvélemény-kutatók kimutatják, hogy Sólyom László elvesztette első helyezését a népszerűségi listán, és miközben a MIÉP már nincs is – mondják –, az MSZP araszolva – golyónként, gumigolyónként, sortüzenként – közelít a Fideszhez. Salgótarjáni szervezetünk meghívására érkezünk a városba.

A MIÉP az alábbi levéllel hirdette meg a megemlékezést:

„Csurka István elnök úr részére

Tisztelt Elnök Úr!

Amikor ezt a levelet írom, Ön épp a Nap Tv által szervezett vesszőfutáson szenved el a minden politikai rendszerhez és minden médiacsatornához idomulni képes, kompatibilis sajtóhiénák ostorcsapásait. Önnel teljesen egyetértek abban, hogy egy politikusnak igenis – a részvéten túl – gondolatokat kell megfogalmaznia, rákérdezni és rávilágítani a politikai összefüggésekre és alkalomadtán, az esetleges megoldási alternatívákra.

Talán nem fogja erőltetettnek tartani azt a párhuzamot, amelyet levelem megírásának igazi indítéka, és az amerikai eset között vonok. Mindkettő ugyanis terrorizmus.

1956. december 8-án Salgótarján főterén eldőrdült egy sortűz, amelyet szintén a mindenható – befolyásukhoz görcsösen ragaszkodó – politikai „atyaúristenek” zúdítottak a kiszolgáltatottak nyakába. Ezt a kivégzést – az akkor még „fejletlen” világnak köszönhetően – nem közvetítette a televízió egyenes adásban, éppen ezért a képsorokat nem komponálták meg. A vizuális „élmény” minden józan mértéktartást nélkülözött. A „dumdum” golyóval átütött terhes asszony, aki éppen a kórházba igyekezett gyermekét világra hozni, kispárnával a hóna alatt, vagy a kenyeret holtában is görcsösen szorító acélgyári munkás szétroncsolt testének látványa, a tehetetlenség és a fájdalom örületébe kergették az azonosításra érkező hozzátartozókat.

Mindez az egykori Bánya

kórház udvarán történt, ahol 131 szerencsétlen feküdt a földre kiterítve, és ahonnan többek között az édesanyámat is sírógörcsök közepette támogatták ki.

Negyvenöt év telt el azóta. Salgótarjánban negyvenöt év alatt nem volt egy méltó megemlékezés, egy méltó áhítat, amely kellő súllyal idézte volna fel az egykori eseményeket, és amely a gyáson túl rádöbbenett volna a város lakóit a ma is átél és csontig hatoló igazságtalanságokra. Sokunkban az időközben felgyülemlett sérelmek, a kirekesztettség érzése vezetett el odáig, hogy egyre inkább az igazság kikiáltására és a zavartalan posztkommunista „elit” (és udvartartásuk) nyilvános megtagadására érezzünk kényszert.

Ezt szeretném kérni Öntől, Tisztelt Elnök Úr! 2001. december 8-a legyen az a nap, amikor Salgótarján történelmében ez végre megtörténik!

Indítványozom, de inkább kérem, hogy az egykori vesztőhelyen rendezzen a MIÉP egy országos szintű és jelentőségű, tartalmában és külsőségeiben méltó megemlékezést. Ehhez kérem az Ön, illetve a MIÉP prominens Személyiségeinek támogatását, valamint segítségüket a szervezési feladatokhoz és a technikai lebonyolításhoz.

Ezenfelül tisztelettel felkérem a megemlékező ünnepi beszéd megtartására!

Tisztelettel és őszinte nagyrabecsúléssel:

Vass Csaba,

a MIÉP Salgótarjáni

Szervezetének elnöke

Tisztelt Vass Csaba!

Levele megkaptam. Minden más programot félretéve, a salgótarjáni fellépést elvállalom. A 45. évfordulóra ebből országos eseményt csinálunk. Köszönöm előrelátását, és pontos rámutatását a borzalmas hasonlóságra. Most azok

vádolnak részvétlenséggel, akik ennek a sortűznek a hasznából éltek, s élnek ma is!

Üdvözlettel:

Csurka István

Akkor a város még szilárd MSZP-vezetés alatt állott. A sortűznek még megvolt a nyomasztó hatása. Csend, félelem, reménykedés és beilleszkedés. Minden az MSZP kádereié volt a városban. Ők emlékeztek a sortűzekre is, s megengedték másoknak is – kegyesen. Ma Székyné dr. Sztrémi Melinda, az önkormányzati társulatok egyik legvonzóbb jelensége vagy Fidesz-tagként, vagy Fidesz-támogatással a város polgármestere. Ez az igazi áttörés. Megtörtént a csoda: a sortűz levert, mélyen megalázott és meggyötört városát ki lehetett ragadni a bitorlók kezéből.

Akármi történt is, akármi történhet is a MIÉP-pel, ebben a mi elszánt, bátor, csak igazat szóló küzdelmünk is benne van.